

никога не се караше. Но дойдеше ли недѣля или празникъ, тогава цѣлата кѣща се разшумяваше като кошерь. „По-скоро кучето!“ „Дайте раницата!“ „Кѣде е пушката!“

Баща ми бѣше ловецъ. И винаги, когато отиваше на ловъ, толкова много бързаше, сякаш мислеше да изтрѣби всички зайци и яребици. Добре, но изглежда много бързо трѣбва да сж бѣгали тия зайци и много високо трѣбва да сж хвърчали яребицитѣ, защото нито веднажъ баща ми не донесе кактѣвто и да е ловъ.

Мама често казваше:

— Е, кога най-сетне ще хапнемъ отъ твоя дивечъ? Имашъ породисто куче, имашъ скѣпа пушка, спретнатъ костюмъ, перо на шапката — всичко това е много добре, но где ти сж зайцитѣ и яребицитѣ?

— Ще видишъ, ще видишъ! — отговаряше баща ми. — Още не съмъ почналь, но почна ли веднажъ — цѣлата махала ще има да преяде!

Една недѣля сутринята баща ми на тръгване рече:

— Довечера — сигурно!

Майка ми пакъ се размѣ.

— Кое е сигурно? Че пакъ ще се върнешъ съ празна раница ли?

— Ще видишъ! — каза баща

ми, изви край една кѣща и се изгуби.

Вечерята се върна, като никога, весель, засмѣнь. Още отсреща той високо размахваше нѣщо въ дѣсната си рѣжа.

— Я! Наистина, едно птиченце! — извикахъ азъ и се втурнахъ въ готварницата при мама.

— Мамо, тате носи ловъ! Мамичко, тате носи ловъ!

Презъ това време и баща ми вече влѣзе при насъ.

— Ето, ето ви най-сетне ло-о-овъ!...

Мама се приближи.

— Я гледай, я гледай! Че това е наистина пѣдпѣдъкъ?!

— Пѣдпѣдъкъ, ами! Нали ви казахъ сутринята? Ще донеса и ето — донесохъ!

Азъ грабнахъ пѣдпѣдъка отъ ржката на татка и почнахъ да го гледа. Той имаше хубава мека перушина, пепелява съ черни ивици, а краката му бѣха жълтеникави.

— А сега, — почна баща ми, — трѣбва да се оскубе и да се опече на скарата. Това е първиятъ ми ловъ, и азъ искамъ съ особена сладостъ да си хапна отъ него.

Той излѣзе на двора да настани кучето. После отиде да си съблѣче ловджийскитѣ дрехи и пакъ дойде при насъ въ готварницата.